



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 28/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Syrovým, PhD., Advokátska kancelária Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 43/2014 z 26. augusta 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 80/2012 z 5. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 43/2014 z 26. augusta 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie

najvyššieho súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 80/2012 z 5. novembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Trnave pod ČVS: ORP-774/OVK-PN-2007 z 19. októbra 2007 vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 88/2009 zo 6. februára 2012 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa svojím uznesením sp. zn. 3 To 80/2012 z 5. novembra 2013 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 88/2009 zo 6. februára 2012. Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 6 Tdo 43/2014 z 26. augusta 2014 odmietol sťažovateľom podané dovolanie. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ nachádza porušenie svojich označených práv v troch rovinách.

3.1 V prvej rovine sťažovateľ koncentruje svoju argumentáciu na výpoveď maloletého [REDAKOVANÉ], ktorého výpoveď bola/mala byť podľa názoru sťažovateľa zásadným/kľúčovým dôkazom v predmetnej veci a k čomu dôvodil, že „*Ak mal mať sťažovateľ zachované svoje práva, malo byť jemu alebo jeho obhajcovi umožnené byť prítomný a klásť otázky kľúčovému svedkovi, mal. [REDAKOVANÉ] V danom nie je smerodajné len znenie Tr. poriadku, ktoré umožňuje čítať výpoveď z výsluchu maloletého v konaní pred súdom ako výnimku z kontradiktórneho konania, no musí sa jednať o výnimku, ktorú možno pripustiť len vtedy, ak odsúdenie nie je založené len alebo v rozhodujúcej miere na takto vykonanom dôkaze (Van Mechelen proti Holandsku z 23. 4. 1997, Balšán proti Českej republike z 18. 7. 2006). Judikatúra Ústavného súdu SR opakovane poukazuje na potrebu, aby orgány činné v trestnom konaní nehľadali prekážky, prečo vyššie uvedené nie je možné, ale aby hľadali spôsoby, ktoré zachovávajú práva obhajoby v čo najširšej*

miere.“. V ďalšom rozviedol, že „Po prvé bol v danej veci maloletý vypočutý ešte pred vznesením obvinenia, teda bez prítomnosti obhajcu, po ďalšie bol predmetný výsluch vykonaný až vyše tri mesiace po poslednom a najzávažnejšom skutku z 7. 6. 2007, teda v čase, keď maloletý už vyše troch mesiacov žil so starou matkou, ktorá výrazne ovplyvnila jeho výpovede tak pred políciou ako aj znalcami (dôkaz mal. ■■■■ pozeral na starú matku keď vypovedal, čo uviedol znalec). Sťažovateľ je toho názoru, že všetkých úkonov trestného konania sa mal s maloletým ■■■■ zúčastňovať kolízny opatrovník, ktorý je zo zákona vzhľadom k možnej kolízii záujmov k tomu určený a nie stará matka, ktorá mohla mať záujem na výsledku tr. konania. O to viac, že súdy vychádzali z výpovede mal. ■■■■ v prípravnom konaní, mali skúmať podrobne spoľahlivosť takéhoto dôkazu a vyvážiť riziko s tým súvisiace inými faktormi zaručujúcimi korektnosť a spravodlivosť trestného stíhania sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ síce prioritne poukazuje na nezákonnosti v dokazovaní, ktoré mu odňali právo na spravodlivé súdne konanie, no súčasne poukazuje aj na ostatné okolnosti, z ktorých vyplýva, že nielenže riziko z prijatia dôkazu v prípravnom konaní nebolo vyvážené v inom dokazovaní, ale práve toto dokazovanie pred súdmi podľa odôvodnení akoby vypúšťa dôkazy v prospech sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa, súdne konanie vedené proti nemu nemožno v žiadnom prípade ako celok považovať za spravodlivé. Je dôležité uviesť, že orgány činné v trestnom konaní museli pri výsluchu mal. ■■■■ počítať s tým, že súd daný výsluch nezopakuje a o to dôslednejšie mal byť daný výsluch pripravený a realizovaný.“.

V závere sťažovateľ akcentuje aj to, že „... orgány činné v trestnom konaní aj súdy úplne opomenuli zohľadniť skutočnosť (namietanú okrem iného aj v odvolaní voči odsudzujúcemu rozsudku), že maloletý ■■■■ nebol primerane jeho veku poučený o jeho práve odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 1,2 Tr. poriadku.“.

3. 2 V ďalšom sťažovateľ poukázal na nesprávny postup najvyššieho súdu, ktorý „... v napadnutom uznesení sa znovu len veľmi stručne vysporiadal s námietkou sťažovateľa, že odvolací súd konal a rozhodol v jeho neprítomnosti bez toho, že by na to boli splnené zákonné predpoklady. V danom prípade obhajkyňa sťažovateľa mala na verejnom zasadnutí o odvolaní z 05. 11. 2013 doložiť doklad o PN sťažovateľa a požiadať,

aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti, nakoľko mal dať na to súhlas.“. K uvedenému sťažovateľ citáciou zákonnej úpravy doplnil, že „Horná hranica trestu preyšovala 10 rokov, takže konať v neprítomnosti sťažovateľa bolo možné len na výslovnú žiadosť sťažovateľa. Sťažovateľ nikdy nedal súhlas, aby sa konalo verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, prehlásila to len jeho obhajkyňa bez toho, že by doložila písomný súhlas sťažovateľa (bežne vyžadujú súdy obvineným podpísaný súhlas, inak nekonajú v jeho neprítomnosti). Právo vzdať sa účasti na verejnom zasadnutí o odvolaní musí obžalovaný urobiť výslovným vyhlásením ktoré nevzbudzuje pochybnosti (najlepšie v konaní pred súdom ústne do zápisnice, respektíve písomným podaním) vždy to však musí spraviť obžalovaný, nie obhajca za neho.“.

3.3 V záverečnej časti svojej argumentácie sťažovateľ pristúpil k rozboru skutkových okolností jeho trestnej veci v konfrontácii s vykonanými dôkazmi, k čomu v súhrne vytkol, to, že *„Rovnosť zbraní nerešpektoval tak prvostupňový súd ako aj odvolací súd a napokon aj dovolací súd. Na jednej strane malo ísť o vzájomne korešpondujúci okruh svedeckých výpovedí a znalecké posudky preukazujúce vinu sťažovateľa, no na druhej strane výpovede v prospech sťažovateľa súd vyhodnotil ako nevierohodné, účelové v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Zdôvodnenie súdu je svojvoľné a arbitrárne. Ak súd považoval za dôveryhodné niektoré svedecké výpovede v neprospech sťažovateľa, mal sa s nimi vysporiadať aj v tých častiach, ktoré svedčili v prospech sťažovateľa (nedá sa hodnotiť výpoveď ako celok, najmä ak výpovedná hodnota svedeckej výpovede obsahuje viacero poznatkov aj v prospech sťažovateľa). Rovnako tak je tomu aj pri znaleckých posudkoch.*

...

V danom prípade tak odvolací súd ako aj súd dovolací len prevzali zistenia prvostupňového súdu, bez preskúmania dôvodov uvedených v odvolaní a dovolaní. Právo na spravodlivý súdny proces pritom vyžaduje, aby súdy náležite zdôvodnili svoje rozhodnutia, ak chcú naplniť požiadavku na spravodlivý proces. Sťažovateľ namieta, že prvostupňový súd neuvádza ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval,

keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1. Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na riadne dokazovanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To 80/2012 zo dňa 05. 11. 2013 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 6Tdo 43/2014 z 26. 08. 2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To 80/2012 zo dňa 05. 11. 2013 a uznesenie Najvyššieho súdu ... sp. zn. 6Tdo 43/2014 z 26. 08. 2014 zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trnave a Najvyšší súd... sú povinné uhradiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... písm. d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe

a dosiahnuť predvolanie a výsluch vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe.

9. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

11. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

12. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Tdo 43/2014 z 26. augusta 2014 v podstatnom uviedol: *«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V súlade s § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho znenia, ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por. Ako už aj z vyššie uvedeného vyplýva, neslúži teda k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací. Samotnú správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu potrebné vyšetrovanie podľa § 379 ods. 2 Tr. por.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i Tr. por. Ten je daný v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Dovolanie je teda určené k náprave právnych chýb rozhodnutia

vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.

Podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Vychádzajúc z tejto procesnej úpravy dovolací súd skúma len to, či súdmi nižších stupňov zistený skutkový stav veci bol správne právne kvalifikovaný, teda, či skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty daného trestného činu, resp. či nedošlo k porušeniu iných ustanovení hmotnoprávneho charakteru (napr. či neexistujú dôvody vylučujúce protiprávnosť skutku, zánik trestnosti a pod.). Aj pri takom prípadnom pozitívnom zistení, dovolací súd však musí ešte skúmať, či také porušenie zákona vôbec zásadne ovplyvňuje postavenie obvineného (§ 371 ods. 4 Tr. por.). V posudzovanej veci dovolacie námietky obvineného majú jeden zásadný znak - tvrdí, že súdy nedostatočne, neobjektívne, či nesprávne zistili skutkový stav. Tieto však dovolací súd neskúma, vychádzajúc z prezumpcie, že v doterajšom konaní bol skutkový stav zistený úplne a správne.

Podľa obvineného nesprávna právna kvalifikácia konania obvineného by mala naplniť dovolací dôvod podľa ust § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Podľa neho by jeho konanie malo byť kvalifikované ako prečin ublíženia na zdraví a nie ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Ako už bolo konštatované v predchádzajúcej časti odôvodnenia, dovolací súd nemôže meniť skutkové zistenia konajúcich súdov, môže len skúmať, či skutok tak, ako je uvedený zodpovedá právnej kvalifikácii konania takej, aká je uvedená v odsudzujúcom rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že právna kvalifikácia konania obvineného vo vzťahu k skutku uvedenému v odsudzujúcom rozsudku je správna a v súlade so zákonom. V žiadnom prípade konanie obvineného nemôže naplniť skutkovú podstatu prečinu alebo trestného činu ublíženia na zdraví či už samostatného alebo pokračovacieho.

Z konkrétnych dovolacích dôvodov, na základe ktorých obvinený podal dovolanie, vyplýva, že súdy zle vyhodnotili vykonané dôkazy, zle postupovali pri ich hodnotení a na základe zlého hodnotenia dôkazov bol zle zistený skutkový stav.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ obvinený uviedol, že vo veci mala byť vylúčená vyšetrovatelka aj sudkyňa z dôvodov, ktoré sú už uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia.

Podľa § 31 ods. 4 Tr. por. námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. O námietkach, ktoré uvádza obvinený v dovolaní vedel už v priebehu prípravného konania, hlavného pojednávania a tvrdenia obvineného, že vo veci konali vyšetrovatelka a sudkyňa, ktoré mali byť z vykonávania úkonov vylúčené, sú absolútne neopodstatnené a nemôžu naplniť dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. Na naplnenie tohto dôvodu dovolania sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal alebo rozhodoval orgán činný v trestnom konaní alebo sudca, ktorý mal byť vylúčený podľa § 32 Tr. por. z vykonávania úkonov, ale o jeho vylúčení sa nerozhodlo (§ 32 Tr. por.). Námietky uvádzané obvineným na vylúčenie vyšetrovatelky, sudkyne z konania nie sú dôvodom na ich vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania a pri ich prípadnom vznesení nebola splnená ani podmienka uvedená v § 31 ods. 4 Tr. por.

K naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ malo podľa obvineného dôjsť najmä tým, že nebol maloletý vypočutý na hlavnom pojednávaní, nebolo mu preto možné klásť otázky, nejednalo sa o neodkladný úkon. Vzhľadom na uvedené skutočnosti išlo o neprocesný, nezákonný úkon a tým malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Akým spôsobom má byť vykonaný výsluch maloletého svedka upravuje ustanovenie § 135 Tr. por. Pri výsluchu maloletého, ktorý v čase výsluchu mal 8 rokov, orgány činné v prípravnom konaní postupovali v súlade s citovaným ustanovením.

Podľa § 135 ods. 3 Tr. por. ak je ako svedok vypočúvaná osoba mladšia ako 15 rokov o veciach, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej vek mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jej duševný a mravný vývoj, treba výsluch vykonávať obzvlášť ohľaduplne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať.

Podľa § 135 ods. 4 Tr. por. ak bola vypočutá osoba mladšia ako 15 rokov podľa odseku 3, v konaní pred súdom sa pri vykonávaní tohto dôkazu postupuje podľa § 270 ods. 2; výsluch tohto svedka možno v konaní pred súdom vykonať len výnimočne.

Súd na hlavnom pojednávaní postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami a aj v súlade s ustanovením § 270 ods. 2 Tr. por.

V konaní pred súdom ani v prípravnom konaní nebolo postupom uvádzaným obvineným porušené právo na obhajobu ani rozhodnutie súdu nie je založené na nezákonných dôkazoch. Práve opačne pri spôsobe, akého sa dožaduje obvinený by došlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku pri výsluchu maloletého spôsobom, ako to on navrhuje.

Nie sú pravdivé tvrdenia obvineného, že odvolací súd nemohol vo veci konať, pretože obvinený nedal súhlas na konanie v jeho neprítomnosti. Zo zápisu o verejnom zasadnutí Krajského súdu v Trnave z 5. novembra 2013 vyplýva, že obhajkyňa obvineného predložila doklad o PN obvineného a požiadala, aby verejné zasadnutie bolo vykonané v jeho neprítomnosti, pretože dal súhlas k vykonaniu verejného zasadnutia v neprítomnosti.»

13. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 3 To 80/2012 z 5. novembra 2013 uviedol:

„Krajský súd podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré prechádzalo napadnutému rozsudku prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie odvolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku, a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú a skutok posúdil podľa znaku trestného činu z ktorého uznal obžalovaného za vinného.

Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu to kladie za vinu obžaloba a I. stupňový rozsudok.

Súd I. stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané,

a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaní dôkazov.

Z odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Pokiaľ ide o otázku viny je potrebné uviesť, že všetky vykonané dôkazy v predmetnej veci preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané zákonným spôsobom. Krajský súd v tomto smere nezistil žiadne pochybenia ani porušenia zákona na rozdiel od obhajobných tvrdení obžalovaného.

Okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá všetky vo veci vykonané dôkazy. Pokiaľ ide o usvedčujúce dôkazy je potrebné poukázať predovšetkým na výpoveď maloletého [REDAKOVANÉ] ktorý vypovedal tak, že bol zobratý zo školy preto, že jednému chlapcovi ukázal čo mal na chrbte, ktoré zranenia mu mal spôsobiť [REDAKOVANÉ], ktorý býval s mamou v [REDAKOVANÉ]. Tiež uviedol, že zbil ho preto, že nevedel úlohu z matematiky a on mu to vysvetľoval, pričom on to nedokázal pochopiť. Najskôr ho bil rukou po líci, nose, potom varechou po stehnách a chrbte. Potom ho zhodil zo stoličky a hodil ho o stenu. Neskôr išiel spať, ani si úlohu nedorobil, nevečeral, lebo nechcel. Nemohol spať na chrbte, lebo ho to bolelo. Mame o bitke nehovoril, pretože nevedel, kedy sa vrátila domov. Vo výpovedi tiež poukazoval na to, že obžalovaný ho dosť často bil kvôli úlohám. Kopal ho aj nohou do zadku. Mal aj monokle aj otláčené zranené oko. Keď mu dal facku, tiekla mu z nosa krv pričom tento neposlúchol ani mamu, ktorá mu hovorila, aby ho prestal biť. Uviedol, že [REDAKOVANÉ] je naňho aj na mamu zlý. Tiež uviedol, že keď ho obžalovaný bil, mama na to nič nehovorila, i napriek tomu, že videla, čo sa robí. Chcel by zostať u babky, pretože keby sa vrátil do [REDAKOVANÉ], tam by ho bili ešte viac. V ďalšej časti výpovedi uviedol, že úlohy si píše s mamou aj s obžalovaným, niekedy je to aj po tme v noci, keď sa mama vráti domov. Stávať musí skoro o šiestej, aby nakrmil kozy a prasatá. Potom, keď sa nedajú zvieratá schovať, tak zavolá [REDAKOVANÉ], aby mu pomohol. Bojí sa capa, pretože je celý od neho zababraný. Má na starosti aj kozy. Niekedy mu desiatu robí mama, niekedy si ju kúpil. V škole dostával rôzne poznámky.

Ďalšími usvedčujúcimi dôkazmi v predmetnej veci sú znalecký posudok z odboru psychológie, ktorý vypracoval [REDAKOVANÉ], ktorý v závere znaleckého posudku

skonštatoval, že vykonal vyšetrenie maloletého pomocou (pravdepodobne vypadlo slovo, pozn.) psychodiagnostických metód pričom zistil, že jeho výkonnosť je v rámci vekovej skupiny. Intelektuálna výkonnosť je nižšia kvôli určitým blokom, úzkostným stavom a narušenému sebahodnoteniu. Jeho vnímanie a poznávacie schopnosti sú primerané veku, maloletý dokáže udalosti vnímať a reprodukovať ich. Pokiaľ ide o jeho vierohodnosť vo výpovediach je dostatočná. Vzhľadom na dlhší časový odstup od prvého výsluchu môže maloletý postrádať určité detaily. Zistil u [REDAKOVANÉ] v jeho osobnostnom vývoji kritické hodnotenie k svojmu veku, nadmerné očakávanie trestu, čo malo súvislosť s prchavým suicidálnymi prejavmi. U maloletého bola potrebná psychiatrická a psychologická starostlivosť. Pretrváva uňho nízke sebahodnotenie, tým nedostatočné školské výsledky, ktoré nezodpovedajú jeho mentálnym predpokladom. U maloletého sa javil syndróm týraného dieťaťa, to znamená, že sa uňho udiali zmeny na úrovni afektivity správania, školskej výkonnosti a narušeného rodinného spolužitia. Mal úzkosť z trestu, čo sa týka matky bol zdržanlivejší. Skôr sa na ňu hneval, že mu nebola väčšou oporou proti útočníkovi. S otčimom nemá dobrý vzťah, intenzívnejšie k nemu prejavoval hnev, vzhľadom k situácii. S poukazom na trestné konanie sa uňho vyvinuli sklony k tomu, že cítil previnenie a má problémy s učením, ktoré budú dlhodobé a bude to závisieť aj od vývoja jeho osobnosti v období puberty. V rannom detstve nemal maloletý [REDAKOVANÉ] dostatočnú emocionálnu starostlivosť, čo mohlo uňho vyvolať poruchy správania, nakoľko nemá dostatočne vyvinutú reguláciu správania. V závere znaleckého posudku sa skonštatuje, že to čo u maloletého [REDAKOVANÉ] vzniklo, vzniklo medzi štvrtým až šiestym rokom jeho života, kedy sa tvorí jeho osobnostná štruktúra. V jeho výpovediach znalec nenašiel žiadnu konfabuláciu ani fabuláciu. [REDAKOVANÉ] nedokáže zhodnotiť, čo je pre vyšetovanie najpodstatnejšie, preto sa môže v detailoch odchyliť od skutočnosti, ale len ľahko. Syndróm týraného dieťaťa nemôže vzniknúť za jednu bitku, je to dlhobojší proces a súvisí s telesnou aj duševnou stránkou osobnosti.

Ďalším usvedčujúcim dôkazom je znalecký posudok [REDAKOVANÉ], ktorý na hlavnom pojednávaní, ako znalec z odboru zdravotníctvo, farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, popísal zranenia, ktoré pri vyšetrení maloletého boli zistené a ktoré zodpovedajú aj zraneniam popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Uviedol, že boli u neho zistené mnohopočetné pomliaždenia, krvné podliatiny na hrudníku, horných

končatinách a ľavom stehne, pričom išlo o ľahšie poranenia, ktoré nezanechali trvalé následky, ktoré boli spôsobené tupým predmetom hlavne v oblasti chrbta a hrudníka vpredu. Je pravdepodobné, že to bola rozšírená časť varechy, prípadne rúčka. Išlo o ťažšie pomliaždeniny, ktoré boli spôsobené značnou silou, boli evidentné poškodenia svalov, blany, kostí a kĺbov. Zranenia zodpovedajú výpovedi maloletého poškodeného a vyžiadali si aj liečbu 14 až 15 dní. Znalec skonštatoval, že obžalovaný hovoril o tom, že jednalo sa o 3 údery varechou maloletému avšak prikláňa sa k názoru, že tých úderov mohlo byť podstatne viac, mohlo by ich 5 až 6, nevylučuje že týchto úderov bolo byť ešte viac. Znalec taktiež skonštatoval, že na pravom ramene zadnej a bočnej časti je pomerne rozsiahle plošné poranenie, ktoré zahŕňa krvné podliatiny, pomliaždenia a oderky. Tieto zranenia nie sú homogénne, je teda pravdepodobné, že [REDAKOVANÉ] utrpel viacero zranení. Oblasť tohto zranenia mohla byť spôsobená aj nárazom do steny. Určite to ale slabý náraz nebol.

Ďalším usvedčujúcim dôkazom je výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] ktorá potvrdila, že videla na maloletom [REDAKOVANÉ] v čase keď prišla na políciu keď tohto fotili, modriny. Nepýtala sa, čo sa mu stalo, pretože ho nechcela traumatizovať. Uviedla tiež, že vykonávala návštevy u [REDAKOVANÉ] v domácom prostredí. Predtým bol utiahnutý, dnes je to veselý chlapec. Hodnotila podmienky maloletého u starej matky ako vhodné.

Ďalšou usvedčujúcou výpoveďou je výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá na hlavnom pojednávaní uviedla, že bola volaná zástupkyňou riaditeľky školy, že majú podozrenie na týranie a preto to išla prešetriť. Zistila, že sa jednalo o maloletého [REDAKOVANÉ]. S maloletým išli k lekárovi, pričom uviedla, že dieťa bolo neurotické, povedalo, že ho zbil [REDAKOVANÉ], že to je ujo, ktorý žije s jeho matkou. Uviedol tiež, že to nebolo po prvýkrát, veľmi sa bál. Bil ho vraj preto, že nevedel príklad z matematiky. Povedal tiež, že sa musí vrátiť domov, lebo ho zbijú. Uviedol, že ho bil viackrát aj v minulosti avšak nie tak silno. Z jeho výpovedi vycítila, že sa matku snažil kryť, keď sa ho pýtala, či to mama videla. Plakal, bol roztrasený. Po vyšetrení kontaktovala babku maloletého, ktorá bola ochotná si ho vziať. Babka povedala, že s dcérou má problémy a vedela o tom, že maloletý [REDAKOVANÉ] sa nemá dobre. Títo jej však zakázali sa s ním stretávať. Videla, že [REDAKOVANÉ] má modriny na pleci aj na chrbte, pričom lekár povedal, že tieto boli asi od varechy.

Ďalej obžalovaného usvedčuje aj svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá na hlavnom pojednávaní uviedla, že bola privolaná na základnú školu ohľadne podozrenia

na týranie maloletého [REDAKOVANÉ]. Pri rozhovore s maloletým tento uviedol, že bol zbitý [REDAKOVANÉ], pretože nevedel úlohu z matematiky. [REDAKOVANÉ] bol utiahnutý, bál sa, bolo vidno jednoznačne na ňom strach. Povedal, že o druhej má byť doma a že z toho bude zle. [REDAKOVANÉ] opätovne vypovedal ako sa to stalo a čo musel doma robiť. Videla na ňom modriny, ktoré boli pravdepodobne od varechy, potom kontaktovali jeho starú matku ktorá si [REDAKOVANÉ] vzala. Následne na to podávala návrh na predbežné opatrenie na súd.

Svedkyňa [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní uviedla, že bola učiteľkou [REDAKOVANÉ] v 1. a 2. ročníku, pričom uviedla, že tento bol neustále ustráchaný a bol nekomunikatívny. Býval väčšinou neumytý, na čo ho upozorňovala, avšak [REDAKOVANÉ] jej povedal, že prerábajú kúpeľňu. Keď začali chovať domáce zvieratá, [REDAKOVANÉ] strašne smrdel, pričom ho upozorňovala, že sa musí umývať. I napriek tomu však sa nič nezmenilo. Povedal, že ku zvieratám sa ráno chodí hrať, a že musí k nim skoro ráno vstávať. Uviedla, že podľa jej názoru o dieťa nebolo dobre postarané. Úlohy síce mal napísané, ale tieto si robil pravdepodobne v družine. Uviedla, že v 2. ročníku matka školu navštívila asi raz, pričom ju na niečo upozornila a brala to tak, že na nej hľadá chyby. Do kontaktu prišla s obžalovaným v dôsledku poznámky, ktorú ani nedala ona, pričom obžalovaný na ňu vystúpil a potom sa predstavil. V uvedenom čase videla, že [REDAKOVANÉ] mával zranenia, ale vždy k nim niečo povedal, ako výhovorku, že spadol zo stromu alebo z bicykla. Nikdy nechcel hovoriť o tom, vždy to bola z jeho strany len jednoslovná odpoveď. Napríklad ohľadom ucha sa to svedkyňi nezdalo, ale povedal, že spadol na zábradlie. Uviedla, že dňa 08. 07. 2007 mala problémy s jedným žiakom, ktorý ukázal zranenia, ako ho zbil otec remeňom. [REDAKOVANÉ] na to reagoval takým spôsobom, že to nič nie je a ukázal deťom svoje zranenie. Deti jej to prišli oznámiť. Keď to videla, boli to modré a červené podliatiny na chrbte, pričom [REDAKOVANÉ] povedal, že mu to spravil ujo, čo s nimi býva a to kvôli domácej úlohe. Túto skutočnosť preto oznámila nadriadenému.

Svedkyňa [REDAKOVANÉ] potvrdila, že maloletý [REDAKOVANÉ] chodil k nim do školského klubu, pričom celý týždeň mal napríklad to isté oblečenie, nedodržiaval žiadnu hygienu. Tiež potvrdila, že videla na ňom modriny, o ktorých uviedol, že spadol. Nemal vyučovacie pomôcky, pričom mal problémy aj so zimnou obuvou. Riešila to jeho matkou, že nemôže v lete chodiť v zimnej obuvi. Potvrdila, že [REDAKOVANÉ] strašne zapáchal, čo mu dali deti aj jasne najavo, pričom sa mu vyhýbali. Nastala však zmena potom, keď [REDAKOVANÉ] bol

presťahovaný ku svojej babke, ktorá ho však neskôr zo školy odhlásila. Rovnako tieto skutočnosti potvrdila aj svedkyňa [REDACTED]. Okrem iného dodala, že maloletý [REDACTED] bol zanedbávaný a špinavý, mával modriny, ale vždy povedal, že spadol. Aj v predmetný deň bola zhrozená, pretože v živote nič také nevidela. V dôsledku toho potom zavolała pani [REDACTED], ktorá odviezla [REDACTED] k lekárovi. Tiež dodala, že [REDACTED] osobne sledovala, nakoľko sa o ňom hovorilo, že je to problémové dieťa pričom tiež skonštatovala, že [REDACTED] nikdy nevidela, že by bol čistý.

Z výpovedi svedkyne [REDACTED] vyplýva, že je starou matkou maloletého poškodeného, ktorá uviedla, že pokiaľ ide o maloletého [REDACTED] tento bol náladový a plačlivý. Uviedla, že mala vedomosť o tom, že dcéra ho tiež bije, pričom túto skutočnosť jej aj vytkla. Vedela o zraneniach, ktoré mal [REDACTED], ktorý mal modrý pás na chrbte, na čo dcéra jej povedala, že ho [REDACTED] zbil, preto, že ho neposlúchal. [REDACTED] jej tiež často krát uviedol, že ho [REDACTED] zbil, pretože hádzal do vody kamene, keď boli na rybách. Uviedla, že raz jej ho zo školy priviezli v hroznom stave. Povedal jej, že ho [REDACTED] zbil, a že ho hádzal do steny. Bol plačlivý, povedal, že mu ubližovala aj matka, ale [REDACTED] ho bil omnoho viac. Zakázali mu pozerat' televízor, zamkli mu bicykel. Vedela o tom, že [REDACTED] musel niektoré veci okolo zvierat, ktoré doma chovajú, urobiť sám. Bolo s ním ťažké o tom hovoriť, pretože bol depresívny, a mával aj časté bolesti hlavy, pričom ju prosil ju, aby ho zobrala do nemocnice, chcel si dokonca zobrat' aj život. [REDACTED] nemohla navštevovať, pretože do tejto situácie zasiahla a dcéra jej zakázala sa s ním stýkať. Pokiaľ v 1. a 2. ročníku bol [REDACTED] zanedbávaný, nemal ani potrebné pomôcky a nedosahoval výsledky v škole. V súčasnej dobe s ním chodí k psychiatrické do [REDACTED], pričom jeho celkový stav sa podstatne od tej doby čo žije u nej zlepšil. O obžalovanom sa maloletý vyjadruje len negatívne, nechce mať s ním nič spoločné, stále sa ho bojí.

Z výpovede svedka [REDACTED] vyplýva, že [REDACTED] je jeho synovcom a keď v kritický deň prišiel cez obed domov uvidel zranenia, ktoré [REDACTED] na sebe mal, z čoho zostal značne šokovaný. [REDACTED] nebolo do reči, plakal a bol utiahnutý. Povedal, že mu to urobil [REDACTED], že ho hodil do steny, a že ho kopal. So sestrou nebol v kontakte. Pokiaľ ide o obžalovaného uviedol, že obžalovaný sa k nemu choval arogantne, povedal mu, že mu urobí problémy v práci, pretože pozná svedkovho nadriadeného. Tiež potvrdil, že [REDACTED] mával v škole zlé známky, odkedy je však u babky, tieto školské výsledky sa podstatne

zlepšili. Samotnému správaniu maloletého potvrdil, že v prvých dňoch jeho správanie bolo katastrofálne, nakoľko si búchal hlavu o stenu, trhal si vlasy, bolo to s ním ťažké. [REDAKČIA] mu rozprával, že sa musel starať pred školou o zvieratá, kŕmiť ich, pričom matka bola na neho dosť tvrdá, kričala po ňom, bila ho a to ešte keď bol malý. Rovnako uviedol, že mu [REDAKČIA] povedal, že ho [REDAKČIA] často bijaval.

Zo záverov znaleckého posudku znalkyňa [REDAKČIA] z odboru klinickej psychológie vyplýva, že táto vypracovala znalecký posudok a zúčastnila sa aj výsluchu maloletého [REDAKČIA] a následne vykonala psychologické vyšetrenie dieťaťa, pričom dospela k záveru, že ide o dieťa školského veku, ktoré sa vyvíja normálne jeho veku s priemerným intelektom. U dieťaťa boli však zistené niektoré znaky, ktoré sa vyskytujú u detí so syndrómom zneužívaného a týraného dieťaťa. Niektoré znaky už boli do istej miere kompenzované. Dieťa uvádzalo, že sa staralo o zvieratá, že ho napadol cap, čo sa zdalo znalkyni neprimerané ako povinnosť pre útle osemročné dieťa, Taktiež maloletý udával bitie varechou za neurobenú domácu úlohu, pričom u maloletého diagnostikovala reaktívny depresívny syndróm so suicidálnymi sklonsmi. Ide o samovražedné sklony, ktoré potvrdila aj babička maloletého, že chcel skočiť z mosta, čo je vyústené zmenou prostredia u maloletého, ktorý sa začal obviňovať, že jeho pričinením sa rozpadla rodina. Takéto správanie sa znalkyňa považovala typické pre týrané deti.

Svedok [REDAKČIA] potvrdil, že 08. 06. 2007 ošetroval maloletého [REDAKČIA], ktorý uviedol, že bol zbitý, pričom pri prehliadke zranení dospel k záveru, že je potrebné ho odoslať na chirurgickú ambulanciu. Mal údery na chrbte, za lopatkami, prednej strane hrudníka, na oboch ramenách a na stehnách. Uviedol, že ho zbil otčim za domácu úlohu a že ho bil hlava - nehlava. Maloletý bol ustráchaný, bojzlivý, zakríknutý, ťažko sa z toho dostával. Mal výpadky pamäte, čo súviselo so psychikou a patrí to do oblasti neurológie. Predmetné zranenia na chirurgii boli potvrdené. [REDAKČIA] bol jeho pacientom od dvoch rokov, liečil mu bežné ochorenia. Najskôr s ním chodila matka, potom odišla do cudziny a potom chodil s babkou.

Z výpovede svedka [REDAKČIA] vyplýva, že tento sa prisťahoval do [REDAKČIA] v roku 2004 a s obžalovaným boli susedia. Tiež tento svedok uviedol, že odkedy vypovedal na polícii v tejto veci, obžalovaný naňho sústavne podáva trestné oznámenia tak, že si na neho niečo vymyslí. Svedok uviedol, že vedel o tom, že maloletý sa staral o zvieratá,

chodil k nim do dvora, pričom ho mal rád. Žiadne týranie však nevidel. Raz videl ako [REDACTED] bol rozhnevaný a nadával vulgárne [REDACTED]. Malý sa zaťal a nechcel poslúchať pričom doma maloletý býval sám, aj do 22.00 hodiny. Pamätá si, že raz do baru, kde chodieval, [REDACTED] povedal takú vetu, že „keby ste videli, čo [REDACTED] urobil [REDACTED]“. Nevie však, že by sa [REDACTED] niekedy nestáždžoval, bol však stále utiahnutý.

Zo záverov znaleckého posudku [REDACTED], ktorá vypovedala i na hlavnom pojednávaní vyplýva, že vypracovala znalecký posudok na obžalovaného [REDACTED] pri ktorom zistila, že obžalovaný je osobou z brilantnými pamäťovými a intelektovými schopnosťami. Čo sa týka skutku, jednalo sa zrejme o nezvládnutý atak zlosti nie o vedomé a premyslené konanie tyrana. V stave subjektívnej emočnej záťaže vie obžalovaný reagovať fyzickou agresivitou. Nie je však typickou osobou tyrana. Je to osobnosť, ktorá výchovne nezvládla situáciu. Obžalovaný má oslabenú špecifickú vierohodnosť výpovede, pretože má zníženú sebareflexiu, teda má znížený náhľad na svoje vlastné konanie.

Vo veci boli ďalej vypočutí i svedkovia [REDACTED] bývalá manželka obžalovaného, svedkyňa [REDACTED], svedok [REDACTED] - otec obžalovaného, [REDACTED], [REDACTED] - matka obžalovaného ale i svedok [REDACTED] a svedkyňa [REDACTED] - priatelia obžalovaného a v konečnom dôsledku i matka maloletého obžalovaného [REDACTED].

Okresný súd výpovede predmetných svedkov v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá. Z výpovedí uvedených svedkov vyplývajú skutočnosti, ktoré vyznievajú v prospech obžalovaného a nepotvrdzujú skutočnosti v tom smere, že by obžalovaný sa dopúšťal skutkov tak ako sú mu kladené za vinu. Všetci svedkovia zhodne v tomto smere poukazujú na to, že obžalovaný mal s maloletým poškodeným dobrý vzťah a nemá nikto z nich vedomosť o tom, že by poškodenému nejakým spôsobom ubližoval. Pokiaľ ide o výpoveď samotnej matky poškodeného táto poukázala predovšetkým na tú skutočnosť, že obžalovaný sa s maloletým [REDACTED] učil minimálne 2-krát do týždňa s tým, že pokiaľ išlo aj o fyzické násilie, ktoré voči poškodenému použil jednalo sa len o údery po zadku, boli to bežné výchovné veci, rozhodne však pokiaľ ide o varechu potvrdila, že táto bola použitá len v tom jednom konkrétnom prípade.

Pokiaľ však ide o celkové zhodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania je nepochybné, že i napriek tomu že jestvujú v predmetnej veci dôkazy, ktoré vinu obžalovaného nepotvrdzujú, krajský súd poukazuje na ucelenú reťaz usvedčujúcich dôkazov spočívajúcich práve vo výpovediach, na ktoré v hore uvedenej časti predmetného uznesenia poukazuje, ktoré vytvárajú ucelenú jednoznačnú logickú reťaz podporenú i odbornými vyjadreniami a to výpoveďami znalcov a znaleckými posudkami, ktoré podľa názoru krajského súdu nepochybne vinu obžalovaného potvrdzujú. Pokiaľ ide o dôkazy ktoré svedčia v prospech obžalovaného je potrebné poukázať predovšetkým na to, že sa jedná o výpovede svedkov priamych blízkyh príbuzných obžalovaného alebo priateľov obžalovaného, ktoré z hľadiska dôkaznej sily však nie sú tak významné práve vzhľadom na väzby k obžalovanému ako dôkazy, ktoré obžalovaného usvedčujú. Neobstojí ani tvrdenie obžalovaného, pokiaľ ide o jeho obranu v tom smere, že nebol produkovaný žiaden priamy dôkaz ktorý by preukazoval, že by páchal skutok počas doby, ktorá je uvedená v obžalobe je teda potrebné poukázať predovšetkým na závery znaleckých dokazovaní v tomto smere. Je zrejmé, že zo záverov znaleckého posudku znalca [REDAKOVANÉ] ktorý jednoznačne skonštatoval, že to čo u maloletého [REDAKOVANÉ] vzniklo, vzniklo medzi 4. a 6. rokom jeho života, kedy sa tvorí jeho osobnostná štruktúra, pričom syndróm týraného dieťaťa nemôže vzniknúť za jednu bitku, nakoľko sa jedná o dlhodobější proces a súvisí s telesnou aj duševnou stránkou osobnosti. Na základe takto spracovaného znaleckého posudku preto krajský súd obranu obžalovaného v tomto smere považoval za jednoznačne vyvrátenú.

I napriek tomu, že obžalovaný svojim odvolaním spochybňuje zákonnosť vykonaných dôkazov krajský súd dospel k záveru, že takéto tvrdenia obžalovaného nemajú opodstatnenie a zo strany obžalovaného ide o zrejmú snahu spochybniť výsledky vykonaného dokazovania a to najmä usvedčujúcich dôkazov o zákonnosti ktorých však krajský súd nemá žiadne pochybnosti. Keďže všetky dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z I. stupňového rozsudku v celom rozsahu.

Rovnako krajský súd považoval rozsudok okresného súdu za správny aj vo výroku o jeho treste nakoľko trest ktorý obžalovanému okresný súd uložil, je trestom primeraným a zodpovedajúcim zákonom. Okresný súd pri ukladaní trestu dôsledne postupoval v zmysle

ustanovenia § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, pričom zohľadnil v celom rozsahu predovšetkým spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku ako o priťažujúce a poľahčujúce okolnosti a v konečnom dôsledku i osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Správne okresný súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť v súlade s ustanovením § 36 písm. j/ Trestného zákona v tom smere, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život.

Nakoľko v súvislosti s touto skutočnosťou prevažovali poľahčujúce okolnosti okresný súd v súlade s ustanovením § 38 odsek 3 Trestného poriadku upravil vyššie uvedenú trestnú sadzbu ktorá v danom prípade tvorila 7 rokov až 12 rokov a 4 mesiace. Z vyššie uvedenej trestnej sadzby potom okresný súd uložil obžalovanému trest, ktorý je na samej dolnej hranici zákonom takto upravenej trestnej sadzby, ktorý trest i krajský súd vzhľadom na všetky okolnosti považoval za trest primeraný a zodpovedajúci zákonu. I podľa názoru krajského súdu takto uložený trest je trestom spravodlivým a v celom rozsahu zohľadňuje potreby tak generálnej ako aj individuálnej prevencie.

Rovnako zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do nápravno-výchovnej skupiny so stredným stupňom strázenia považoval krajský súd vzhľadom na závažnosť zločinu ktorého sa obžalovaný dopustil, ako aj mieru narušenia obžalovaného za správne a zákonné.

Nakoľko krajský súd nezistil žiadne pochybenia ani vo výroku o náhrade škody a nezistil ani žiadne skutočnosti, ktoré by mohli viesť k zmene I. stupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného [REDAKOVANÉ] ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.»

14. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 88/2009 zo 6. februára 2012 považoval ústavný súd za potrebné odcitovať aj jeho relevantnú časť: „Na základe takto vykonaného rozsiahleho dokazovania mal súd za jednoznačne preukázané spáchanie skutku zo strany obžalovaného, kvalifikovaného ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138, písm. b) Trestného zákona, a to tak po stránke subjektívnej ako aj objektívnej, pretože obžalovaný [REDAKOVANÉ] zle zaobchádzal so zverenou osobou a toto zlé zaobchádzanie sa vyznačovalo vyšším stupňom

hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou, ktoré táto osoba pociťovala ako ťažké príkorie. Zákon nevyžaduje, aby utýranej osoby vznikli následky na zdraví, musí však ísť o konanie, ktoré týraná osoba pre jeho krutosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. V tomto prípade však trvalé následky na zdraví maloletého [REDAKOVANÉ] vznikli.

Obžalovaný sa takéhoto konania dopustil bitím, kopaním, údermi, spôsobovaním rán, pohrdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu a toto správanie ohrozovalo a trvalo poznačilo fyzický a psychický vývoj maloletého, pričom takéto konanie obžalovaného trvalo po dlhší čas.

Z takéhoto konania je obžalovaný usvedčovaný predovšetkým svedeckou výpoveďou maloletého [REDAKOVANÉ], ktorý potvrdil, že ho obžalovaný bil často, kopal ho, tiekla mu z toho krv, mal monokle. Domov sa nechce vrátiť, mal tam na starosti domáce zvieratá, ktoré musel opatrovať, bál sa capa, bol od toho špinavý. Mal poznámky zo školy.

Znalec z odboru psychológia skonštatoval u maloletého syndróm týraného dieťaťa, sebevražedné sklony, nízke sebahodnotenie, negatívny vzťah k obžalovanému, uvedené vzniklo medzi 4 a 6 rokom jeho života. V jeho výpovediach znalec nezistil sklony ku konfabulácii a označil maloletého výpovede za vierohodné.

Znalec z odboru zdravotníctva posúdil zranenia z poslednej bitky maloletého a uviedol, že vznikli tupým predmetom, značnou silou najmenej 5-6 údermi, nevytlúčil, že ich bolo viac. Potvrdil, že vznikli tak, ako to uviedol maloletý.

Svedkyne PaedDr. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] potvrdili, že prípad [REDAKOVANÉ] mali hlásený zo základnej školy a oni ako pracovníčky ÚPSVaR [REDAKOVANÉ], šli s maloletým k lekárovi. Početné zranenia u maloletého boli zistené v škole, maloletý udával, že mu to urobil obžalovaný, a veľmi sa bál. Riešili aj jeho umiestnenie do rodiny starej matky. V súčasnej dobe je maloletý v oveľa lepšom stave. Popísali aj chovanie matky po odobratí dieťaťa za neprimerané, zdravotný stav [REDAKOVANÉ] ju nezaujímal.

Svedkyňa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako učiteľky zo školy, ktorú maloletý navštevoval popísali, že [REDAKOVANÉ] chodil do školy špinavý, zanedbaný, bez pomôcok, čo signalizovali matke aj písomne aj ústne. Matka s obžalovaným na to reagovali neadekvátne, problémy neriešili. [REDAKOVANÉ] svoje posledné zranenia od obžalovaného ukázal deťom, keďže išlo o podozrenie z týrania dieťaťa, mali usmernenie a podľa tohto vec hlásili

úradu práce. S maloletým šli aj na ošetrovanie k lekárovi. Potvrdili, že maloletý bol ako problémový žiak riešený aj na predmetovej komisii v škole a bol sledovaný. Aj znalkyňa z odboru psychológie dospela k záveru, že maloletý je neurotický, nesmelý, úzkostlivý, labilný, a zistila u neho príznaky týraného dieťaťa.

Svedkovia [REDACTED] a [REDACTED] potvrdili, že matka maloletého mala neprimeranú výchovu. Svedkyňa [REDACTED] vedela, že maloletý sa nemá dobre, mala zákaz sa s ním stretávať. Keď jej ho súd po poslednej bitke zveril, boli s ním problémy. Chcel sa zabiť, musela s ním chodiť ku psychiatrovi. Hovoril im aj, že ho obžalovaný bil a musel sa starať o zvieratá.

Svedkovia - lekári [REDACTED] a [REDACTED] potvrdili, že ošetrovali maloletého po bitke od obžalovaného, uvádzal kto ho zbil aj dôvody. Maloletý bol ustráchaný.

Svedok [REDACTED] potvrdil problematickú povahu obžalovaného, ktorý odkedy sa dozvedel, že svedok proti nemu vypovedal, podáva na svedka rôzne trestné oznámenia. Raz aj videl ako obžalovaný vulgárne nadával [REDACTED].

Znalkyňa z odboru psychológie potvrdila, že obžalovaný má oslabenú špecifickú vierohodnosť výpovede, nezvládol výchovne situáciu s maloletým. V stave subjektívnej záťaže vie obžalovaný reagovať fyzickou agresivitou.

Toto potvrdila aj bývalá manželka obžalovaného [REDACTED], ktorá sa s obžalovaným rozviedla, lebo nikdy nebol doma, mal iné ženy a fyzicky ju viackrát napadol. Choval sa arogantne. Bol výbušná povaha, keď nebolo po jeho vôli. Nemá s ním dnes žiaden kontakt, a dúfa, že to tak aj zostane.

Tieto svedecké výpovede a znalecké posudky navzájom korešpondovali a vytvárali ucelenú jednoznačnú logickú reťaz dôkazov smerujúcich jedine k uznaniu viny obžalovaným. Svedkovia vypovedali zhodne tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. V ich výpovediach súd nezistil nezrovnalosti. Preto ich považoval za vierohodné.

Naopak obranu obžalovaného spočívajúcu v tom, že [REDACTED] občas fyzicky trestal, mal s ním dobrý vzťah a spolu s jeho matkou sa mu venovali, považoval súd za nevierohodnú, účelovú, urobenú v snahe obžalovaného vyhnúť sa trestnej zodpovednosti

za žalovaný skutok, navyše vyvrátenú znaleckými posudkami a svedeckými výpoveďami svedkov, či listinnými dôkazmi.

Taktiež výpovede matky maloletého a rodičov obžalovaného [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sú účelové, urobené v snahe pomôcť obžalovanému. Rodičia obžalovaného nežili v spoločnej domácnosti s maloletým a nemôžu na základe pár stretnutí s ním hodnoverne posúdiť, v akých pomeroch vyrastal a žil. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] navyše ako matka absolútne zlyhala pri výchove maloletého. Ešte ako dieťa ho nechala svojej matke na dlhší čas odišľa do cudziny v čase, ktorý je pre budovanie vzťahu a citových väzieb pre dieťa najdôležitejší. Po návrate z cudziny sa nastahovala s maloletým a obžalovaným do obce [REDAKOVANÉ], kde jeho výchovu zverovala cudzej osobe (svedkyňa [REDAKOVANÉ]) — obžalovanému, a sama začala podnikáť, pričom pracovala do neskorých večerných hodín. Sám obžalovaný priznal, že dieťa (síce občas) ale fyzicky trestal a ani tomuto [REDAKOVANÉ] nezabránila. Jej snahu utajiť takéto konanie preukazoval aj teplé oblečenie, v ktorom maloletý chodil do školy (a potvrdili to všetky učiteľky maloletého) a to aj vo veľmi teplom počasí. Samotný maloletý potvrdil, že matka vedela o tom, ako sa obžalovaný chová a neochránila ho. Jeho výpoveď označila psychologička ako vierohodnú, na rozdiel od obžalovaného, ktorý má oslabenú špecifickú vierohodnosť výpovede.

Svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa nevedeli vyjadriť k týraniu maloletého. Svedok [REDAKOVANÉ] zhodnotil vzťah maloletého a obžalovaného ako dobrý, písal s maloletým úlohy. Svedok [REDAKOVANÉ] hodnotil [REDAKOVANÉ] ako čisto oblečené dieťa s dobrým vzťahom ku zvieratám.

Toto však nekorešpondovalo ani so znaleckými posudkami, ani s výpoveďami ostatných svedkov. Taktiež výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] nebola zhodná s ostatnými výpoveďami. Podľa nej obžalovaný maloletého netýral, ona si s maloletým písala úlohy denne. Čo nesúhlasilo ani s výpoveďou [REDAKOVANÉ], ani s výpoveďou obžalovaného.

Je nezodpovedané, kedy sa [REDAKOVANÉ] s obžalovaným starali o maloletého, keď preňho do školy chodila neznáma dievčina (čo potvrdili učiteľky v škole), či rodičia obžalovaného, a úlohy s ním písala [REDAKOVANÉ], či [REDAKOVANÉ].

Je teda zrejmé, že starostlivosť o maloletého zo strany matky zlyhala a jej výsledkom bolo konanie obžalovaného, vyvolávajúce u maloletého syndróm týranej osoby.

Matka obžalovanému v takomto konaní nezabránila, hoci mala na to možnosti, aj schopnosti.

Pri výmere trestu súd postupoval podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, pričom vzal do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

U obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 písm. j) Trestného zákona, teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Príťažujúca okolnosť uvedená v § 37 Trestného zákona u obžalovaného zistená nebola.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 2 Trestného zákona možno uložiť trest odňatia slobody na sedem rokov až pätnásť rokov.

V zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona sa súd pri výmere trestu pohyboval v upravenej trestnej sadzbe sedem rokov až dvanásť rokov a štyri mesiace.

Trest je právnym následkom trestných činov, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu). Je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tom, ako má pôsobiť zákon jednak na ochranu spoločností, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v páchaní trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Trest ale musí obsahovať aj morálne odsúdenie páchatel'a.

S poukazom na závažnosť zločinu spáchaného obžalovaným bolo potrebné ukladať obžalovanému prevýchovný trest odňatia slobody, avšak zohľadniac jeho predchádzajúci bezúhonný život, podľa súdu na dostatočnej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby v trvaní 7 rokov.

Takýto trest súd považoval za spravodlivý a objektívny obraz potrieb generálnej, ako aj individuálnej prevencie, v plnej miere odzrkadľujúci stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného.

Keďže obžalovaný [REDAKOVANÉ] nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, bolo potrebné ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradiť do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona, súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa ods. 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená.

Zohľadniac závažnosť zločinu, ktorého sa obžalovaný dopustil, ako aj mieru narušenia obžalovaného, súd dospel k záveru, že jeho náprava bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, a preto ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) trestného zákona do tohto ústavu zaradil.

S poukazom na skutočnosť, že škoda, ktorá bola spôsobená poškodenému maloletému [REDAKOVANÉ] bola riadne vyčíslená znaleckým posudkom, súd o tejto nemal žiadne pochybnosti, preto maloletému nárok na náhradu škody v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku priznal.“

15. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou

súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu konštatuje, že tak najvyšší súd ako súd dovolací, ako aj krajský súd ako súd odvolací konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom vznesené obhajobné tvrdenia a ním udané pochybenia vo sfére skutkových zistení a procesného postupu dotknutých súdov, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnili svoje úvahy opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery.

17. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa spočívajúcim v tom, že maloletý ■■■■■ (ďalej aj „maloletý“) bol v celom priebehu celého trestného konania vedeného proti sťažovateľovi vypočutý len/iba jedenkrát a sťažovateľovi bola odopretá možnosť vypočúť ho kontradiktórne, a to napriek tomu, že podľa jeho názoru mala byť jeho výpoveď jediným usvedčujúcim dôkazom svedčiacim proti nemu, ústavný súd vo všeobecnej rovine poukazuje nielen na zákonnú úpravu § 135 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ale aj na judikatúru ESLP, ktorá zvyrazňuje potrebu vedenia trestného konania smerujúceho k ochrane záujmov maloletých, ktorí ako svedkovia svedčia v prípadoch, kedy sú trestnými činmi sami dotknutí, resp. trestnou činnosťou poškodení (rozsudok ESLP S. N. proti Švédsku z 2. 7. 2002, rozsudok ESLP F. a M. proti Fínsku zo 17. 7. 2007, rozsudok ESLP Kovač

proti Chorvátsku z 12. 7. 2007, rozsudok ESLP W.S. proti Poľsku z 19. 6. 2007 a ďalšie). V prípade výsluchov takýchto svedkov sú definované nielen zákonné výnimky, ale aj výnimky verifikované rozhodovacou praxou ESLP, ktoré dopadajú aj na kontradiktórne poňatie trestného konania spočívajúceho v možnosti vypočúvania takýchto svedkov, či už opakovane v rámci prípravného konania, alebo v konaní pred súdom, a ktorých spoločným menovateľom je potreba eliminácie opätovného prežívania negatívnych zážitkov takýchto svedkov z trestnej činnosti adresovanej voči nim samotným. Z uvedeného teda vyplýva, že právo obvineného na kontradiktórne vypočutie takýchto svedkov nie je ani v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru absolútne a nezaručuje ani osobnú prítomnosť takýchto svedkov na pojednávaní súdu (rozsudok ESLP A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1993, rozsudok ESLP A. H. proti Fínsku z 10. 5. 2007). Tomuto zodpovedal aj prístup orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov v sťažovateľovej trestnej veci. Maloletý [REDAKOVANÉ] bol vypočutý zápisnične 21. septembra 2007 za prítomnosti aj znalkyne a sociálnej kurátorky a jeho výsluch bol zaznamenaný na obrazovo-zvukovom technickom nosiči práve z dôvodu jeho neopakovania v ďalšom období, aby oživovanie si okolností trestnej činnosti adresovanej voči nemu neohrozilo jeho ďalší priaznivý vývoj. Z argumentácie sťažovateľa nevyplýva, aby tento nemal možnosť oboznámiť sa s jeho výsluchom, či už v písomnej forme, alebo aj prehratím obrazovo-zvukového záznamu tohto výsluchu. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ sa k obsahu jeho výsluchu mal možnosť vyjadriť na hlavnom pojednávaní okresného súdu konanom 28. novembra 2011, pričom právna zástupkyňa sťažovateľa zaujala k vykonanému dokazovaniu osobitne aj písomné stanovisko zo 6. februára 2012, v ktorom hodnotí vykonané dokazovanie a predostiera vlastné právne úvahy, avšak nedožaduje sa osobného vypočutia maloletého [REDAKOVANÉ]. Taktiež je potrebné poukázať na § 240 ods. 3 až 5 Trestného poriadku a zdôrazniť, že zo zápisnice o verejnom zasadnutí konanom v súvislosti s predbežným prerokovaním obžaloby z 2. decembra 2009 vyplýva, že právna zástupkyňa sťažovateľa sa stotožnila s návrhom prokuratúry na čítanie výpovede maloletého [REDAKOVANÉ] a prehratím obrazovo-zvukového záznamu z jeho výpovede, pričom opätovného prepočutia maloletého sa nedožadovala ani po doručení výzvy okresného súdu z 9. júna 2009 vydannej podľa § 240 ods. 3 Trestného poriadku, teda v súvislosti s doručením obžaloby. Naostatok takýto návrh

nie je ani obsahom návrhu na doplnenie dokazovania z 11. októbra 2007, ktorý bol podaný v prípravnom konaní obhajkyňou sťažovateľa (je požadovaná iba kópia videozáznamu, pozn.). V uvedených súvislostiach ústavný súd v rámci širšej argumentácie poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03 a III. ÚS 201/04).

18. Už prezentovaná judikatúra EŠLP (bod 17) pripúšťa výnimku z predostretých úvah, tak ako na to poukázal aj samotný sťažovateľ, a to v tom smere, že ak je výpoveď maloletej osoby jediným alebo rozhodujúcim dôkazom voči obžalovanému vedúcim k jeho odsúdeniu, je povinnosťou súdu preskúmať, či bola obvinenému poskytnutá dostatočná možnosť, aby si uplatnil svoje právo na obhajobu (rozsudok EŠLP S. N. proti Švédsku z 2. 7. 2002, rozsudok EŠLP W. proti Fínsku z 24. 4. 2007). Vo všeobecnosti je možné vysloviť záver o tom, že rozsudok o vine by nemal byť úplne alebo z veľkej časti založený iba na jedinej výpovedi maloletej osoby, ktorú obvinený nemal možnosť spochybnit'/vyvrátiť, resp. aspoň vyjadriť sa k nej (rozsudok EŠLP D. proti Holandsku z 26. 3. 1996, rozsudok EŠLP A. H. proti Fínsku z 10. 5. 2007). Inými slovami, prečítanie výsluchu svedka, ktorý nikdy nebol vypočutý kontradiktórne, nemôže byť výlučným alebo rozhodujúcim dôkazom viny (rozsudok EŠLP P. S. proti Nemecku z 20. 12. 2001). Na druhej strane čítanie výpovede takéhoto svedka nemusí znamenať porušenie čl. 6 dohovoru vo všeobecnosti, ak odsúdenie nie je výlučne alebo v rozhodujúcej miere založené na takejto výpovedi (I. ÚS 140/2004).

19. Z obsahu rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 88/2009 zo 6. februára 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 80/2012 z 5. novembra 2013 vyplýva, že odsúdenie sťažovateľa nebolo postavené len na jednom dôkaze, a to výpovedi maloletého [REDAKOVANÉ]. V prvom rade sú jednoznačne verifikované zranenia maloletého fotodokumentáciou, lekárskymi správami, výsluchom svedka [REDAKOVANÉ].

a znaleckým posudkom znalca [REDACTED] ako znalca z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie a traumatológie, čo nespochybňuje ani samotný sťažovateľ (pravdepodobne konajúc tak v snahe privodiť si miernejší trestnoprávny postih, pozn.), pričom z vykonaného dokazovania akcentuje záver, že zaznamenané zranenia maloletého boli vyvrcholením sťažovateľovho správania k nemu. V ďalšom je potrebné poukázať na dve znalecké skúmania, a to [REDACTED] ako znalkyne z odboru psychológie, ktorá u maloletého diagnostikovala psychiatrický reaktívny depresívny syndróm so suicidálnymi úvahami, komplex neurotickej symptomatológie, neurasthenické ťažkosti a anxiózne-fobické stavy ako u týraného dieťaťa, a [REDACTED] ako znalca z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí a klinickej psychológie dospelých, ktorý u maloletého diagnostikoval vznik úzkostno-depresívnej poruchy ako následok niekoľkomesačného agresívneho zaobchádzania a potvrdil príznaky syndrómu týraného dieťaťa. V neposlednom rade bolo k veci vypočutých viacero svedkov z rodinného prostredia maloletého, školy, ako aj priatelia a rodinní príslušníci, pričom všeobecné súdy (predovšetkým okresný súd a krajský súd, pozn.) jednotlivé výpovede nielen rozviedli po obsahovej stránke, ale zaujali k nim aj hodnotiace hľadisko (pozri body 13 a 14, pozn.), pričom k záveru o potvrdení viny (trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa, pozn.) dospeli na základe ôsmich výpovedí svedkov, ktoré podľa názoru krajského súdu „... vytvárajú ucelenú jednoznačnú logickú reťaz podporenú i odbornými vyjadreniami a to výpovedami znalcov a znaleckými posudkami, ktoré podľa názoru krajského súdu nepochybne vinu obžalovaného potvrdzujú“. Je teda nepochybné, že otázka trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa bola zodpovedaná celým radom vykonaných dôkazov a výpoveď samotného maloletého teda nebola jediným/výlučným, resp. rozhodujúcim dôkazom svedčiacim v jeho neprospech, v dôsledku čoho postup súdov odvodený od § 135 Trestného poriadku nebol svojvoľný ani tendenčný. Postup podľa § 135 Trestného poriadku je možné aplikovať aj v prípade existencie nepriamych dôkazov vzájomne na seba nadväzujúcich, ktoré vcelku súhlasne a spoľahlivo preukazujú tie relevantné skutočnosti, na podklade ktorých môže súd jednoznačne ustáliť otázku viny obvineného.

20. V ďalšom ústavný súd poukazuje aj na to, že v čase, keď bol maloletý [REDACTED] vypočutý, mal 8 rokov, a v čase konania hlavného pojednávania na okresnom súde,

čo bolo v čase od 4. apríla 2011 do 6. februára 2012, vrátane pokračovania hlavného pojednávania 28. novembra 2011, keď bola prečítaná jeho výpoveď a prehratý záznam z jeho výpovede, mal maloletý takmer 12 rokov. Táto skutočnosť opätovne potvrdzuje správnosť postupu konajúceho okresného súdu spočívajúca v prečítaní jeho výpovede a prehratí záznamu. Použitie § 135 ods. 2 Trestného poriadku bez splnenia podmienok vyplývajúcich z § 263 Trestného poriadku je možné len v prípade výsluchu osoby, ktorá v čase ďalšieho konania neprekročila vek 15 rokov (R 31/1968, R 94/2002-III). Judikatúra tu výslovne zdôrazňuje, že „ak má byť v konaní pred súdom vykonaný dôkaz svedeckou výpoveďou osoby, ktorá bola vypočutá pred dovŕšením pätnásteho roku veku za dodržania podmienok uvedených v § 135 Trestného poriadku, ale v čase výsluchu pred súdom už pätnásť rok dovŕšila, nie je možné vykonať tento dôkaz prečítaním zápisnice bez splnenia podmienok uvedených v § 263 Trestného poriadku“. Ústavný súd sa taktiež nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa nedostatočného poučenia maloletého [REDAKOVANÉ], pretože maloletý bol v zápisnici z 21. septembra 2007 poučený o možnosti odoprieť výpoveď tak voči svojej matke, ako aj voči sťažovateľovi, ako to vyplýva z predmetnej zápisnice „*Vyšetrovatelka ma poučila, že mám hovoriť pravdu a že mám povedať všetko, čo viem, keby som otázke neporozumel, mám sa kludne spýtať a táto mi bude vysvetlená. Tiež mi povedala, že nemusím nič hovoriť, keby som musel povedať niečo, čím by som uškodil mame alebo [REDAKOVANÉ]... “.*

21. K ďalšej námietke sťažovateľa spočívajúcej v postupe krajského súdu, ktorý prerokoval odvolanie sťažovateľa na verejnom zasadnutí bez jeho prítomnosti, ktorý tento postup odobril v dovolacom konaní aj najvyšší súd (pozri bod 3.2), ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu nebol svojvoľný, ale vychádzal z vyjadrenia právnej zástupkyne sťažovateľa, ktorá požiadala o konanie v jeho neprítomnosti z dôvodu jeho práceneschopnosti, ktorá táto prekážka v materiálnom uhle pohľadu nekontaminovala právo sťažovateľa na obhajobu v odvolacom konaní.

22. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu

a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010). Inými slovami, kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07). K iným dôvodom, ktoré môžu teda zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, teda nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 460/2010).

23. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

24. Na podporu svojich záverov ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku

zvýrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

25. Ústavný súd uzatvára, že právne závery krajského súdu a najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi týmito napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením označených základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadostučinenia a priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2016

